

ним в слід. Жид тримає торбинку свою, щоб не замокла, і черевик з панчогами тай поли жування свого, все в одній руці, бо другою підперав ся на налицю, щоб го вода не звернула. От якось підкнув ся на слізкій ріш, звихнув ся, упустив одну ногу в воду, крикнув: „ай вай!“ — тай вхопив, що мав, і аж повиж голови підняв. Не унав Жидок, лише троха кафтан замочив ся; але монетка з гріними вилетіла із кишені, в лімніт ізхилив ся тихенько, засукавши рукав, тай витягнув із води тай сховав.

Вийшли на берег, обули ся і ідуть. На дорозі оглядів ся Жидок: „ай вай! нема гриний, десь загубив; чи не видів ти, Грицю?“ — „Нї, не видїв.“ Шукає по дорозі, нема. Що-ж робити, пішли далїй. Жид роздумав, що не інакше, не що він загубив на броду, а Гриць, йдучи за ним, уже певно знайшов; але що з ним робити, коли не признає ся.

Прийшли до корчми. Жидок став намовляти, щоб Гриць признав ся, що